

בואי אליי, חתולה!

יקירי המלוטפים, בואו אחבק אתכם לשבע החדש. הכל הולך במסלולו הרגיל. והפעם איני יכולה שלא להתייחס לפניית המרובות ולסימנייה השאלה בעניין של האלימות במיסגרות האוהבות וההדקות של המיטפחות הממוסדות. הפניות הן ברובן דווקא מאנשים שלא ציפית מהם, וחשבת ששם זה יהיה בסדר. הרי הם האנשים ההגיוניים.

בדבר שבהרבה מיקרים האלימות היא מילולית, אבל היא נעשית על ידי אדם בעל רמת אינטליגנציה גבוהה. היודע להשתמש היטב בלשונו וחבל שלא ליהנו כל השונאים שביחסים בינו לבין הלשון כדאי לה לתקוף באלימות רק חלקים אינטימיים של בני הזוג. וחזרה לנושא. וללא שמץ של חיוך, מיכתבה של מי שמגדירה את עצמה "האומללה בנשות עולם".

מכת מין

לילי, ב.הבל הולך אני בטוחה שלא התכוונת לדברים הנוראיים המתרחשים בחדרה המיטות שלי. די. אני פשוט לא מאמינה שהצלחתי להיות עם זה עד עכשיו ואני מרגישה שזה חסרי

תיקוה ולעולם לא ישתנה. כן, נכון, אני אוהבת אותה. ופעם זה היה אחרת.

הוא התחיל במינהגו כשנתיים לאחר הנישואין. לא, לא אמתח אותך יותר ואספר לך את סיפורי, אפילו שקשה לי עם זה. איש בסביבתי אינו מנחש את הסערות אותן אני עוברת מדי לילה וזה תיאור מדויק של הלילה הראשון במסכת הארוכה עד היום.

ישבנו רגועים בערב חמים על המרפסת כשפיתאום אמר בעלי "בואי אליי, חתולה! זו היתה פעם ראשונה שהשתמש במונח זה כלפיי. התקרבותי אליי, בשאני הושבת שהוא זקוק לכמה ליטופים חמים. הוא נשא אותי בזרועותיו אל המיטה והניח אותי בעדינות רבה. ואז לקח חבל וקשר אותי אל ארבע בנפות המיטה. חשבתי שהוא משחק אתי והנחתי לו. אחרי שנתיים נישואין ייחסתי זאת לסתם שובבות.

אחרי שהייתי קשורה, הוא העיף בי מבט קשה ואמר "אני הולך להכאיב לך, בובה. אל תספדי, זה כאב מהנה! לשנינו יהיה טוב". הוא תפס בסיטמותי בקישוחות וצבט בהן בחוזקה. התחננתי שופסיק, והוא בשלו. הספיק לדבר, ורק הכאיב לי באוזניים הכי רגישים. הרגשתי מושפלת וחסרת-אונים. קשורה לא יכולת תנועה. כשכילה את כוחותי, שיהרר אותי לפתע והפך אותי על ביטני. תפס בי בסראתי ומעך כל חלק תוך כדי חיכוך, והשמיע קולות שנשמעו כמו חירחוררי-סיסה.

לפתע נדם הבל. והוא נרדם והתעורר רק למחרת בבוקר. ללא מילה. כאילו כלום לא קרה. הוא ממשיך לתפקד כבעל מהוגן ועובד מסור. זה נמשך כבר כמעט שנה. איך אפשר לספר סיפור כזה! לשפחה? הם ישתבצו. לגביהם. דבר כזה הוא אף העולם. והוא לא נהנית מהמצב, ובעלי אוטם אוזניו לצרכים שלי. אני אבודה.

יקירתי, צעד זה שעשית, שכתבת אליי, הינו נכון ביותר. את גיבורה, שלמען אהבתך את מקריבה את עצמך. חבל רק לבזבז את הגבורה שכן למטרות שאינך עומדת מאחוריה, וזה אמור לגבי כל דבר בחיים. הגבורה תהיה לשכנע את האיש ללכת לקבל עזרה מיקצועית מפסיכולוג. והוא זקוק לכמה פגישות.

ולך, יקירתי, הייתי רוצה להקדיש כמה מילים. רעי לך, יקירתי, שבהרבה מיטות קיימים מצבים שיראו לאחרים חולניים לחלוטין ולבגנייהו טיבעיים לחלוטין, אבל שם שני בני-הזוג נהנים מכך.

לך, יקירתי, שבהרבה מיטות קיימים מצבים שיראו לאחרים חולניים לחלוטין ולבגנייהו טיבעיים לחלוטין, אבל שם שני בני-הזוג נהנים מכך.

(המשך ממעמד 36)

אחראי-מישמת במערכת המחשב. כל הנתונים שבידי המוסד מרוכזים בסיפ"ר ריה של 30 אלף סרטים מגנטיים. אולם כדי לקרוא את הנתונים יש צורך בקובץ נתונים מיוחד המאוסכן על תקליט: זהו קובץ האינדקס, שבלעדיו אי-אפשר למיין את מיליארדי הנתונים המאוסכנים בכל סרט.

מישהו מחק את קובץ האינדקס של מערכת תשלום הקיצבות לנכים ולא-מנות.

לפי הנהלים הנהוגים ביחידת המחשב, נהוג לקחת בכל בוקר את סירטי הנתונים שהאינדקס שלהם נמחק ולהשתמש בהם כמה שנקרא בעגת המחשבים "סקראץ" — כלומר, סרטים שיש למחקם ולהקליט עליהם נתונים חדשים.

אילו לא שם לב אחראי-המישמת כי האינדקס של הקובץ החיוני נמחק, היו נובדי-המחשב מחקים במשך היום את כל הסרט. במיקרה כזה לא היה באפשרותו של המוסד לביטוח לארץ מי לשלם את קיצבות היתקנה והשאיר רים, דבר שהיה גורם לאנדרלמוסיה בכל המערכת העדינה של תשלום לזכאים. שיחזור הנתונים, אם בכלל היה אפשרי, היה נמשך חודשים ארוכים, אם לא שנים.

אפשרויות פליליות. האפשרות של חדרה למערכת-המחשב, המוגנת בתיכנות-הגנה, אינה קלה. קודם כל, אפילו רק כדי לקרוא נתונים, זקוק המשמש למערכת של קודים סודיים. לכל מי שמורשה לקרוא נתונים מן המחשב יש קוד סודי, וכל שימוש סודי כזה נשם במחשב.

שנים, כדי למחוק נתונים, זקוק העכריו לגישה אל אחד המסופים, המחומר למערכת-התוכנה של המחשב. מערכת זו היא פנימית יותר, ורק רכזה אפשר לשנות ולמחוק נתונים. לכן נפל החשד על אחד העובדים. המחשב נמצא במרתף, המוגן היטב בקירות בטון ורלתות-פלדה משוריינות. כדי לחדור פיסת למיתקן צריך כל עוד להשתמש בכרטיס מגנטי אישי, הדומה לכרטיס אשראי או כרטיס בנק אוטומטי. אך בלי המיספר הסודי, בגלל מיבנה התוכנה, המחולק לשני מדורים נפרדים, אפשר היה למחוק את התקליטון רק מאחד המסופים הסמוכים למחשב עצמו, ולא מאחד הסניפים.

מי שממונה על המחשב במוסד לביטוח לאומי הוא המינהל למנכ"ל, יגאל בן-שלום. אנשיו של בן-שלום, יחד עם חוקרי המיטרה, בודקים את האפשרות שמחיקת הנתונים בקובץ יזקקו ושאידי היתה רק הסוואה לגניבה של נתונים רגישים יותר: למשל, נתוני המשרתים במילואים, מי שישים את ידו על קובץ המשרתים במילואים למשל, יוכל לדעת באילו יחידות נעשו המילואים, כמה זמן ומי שירת בהן, היכן הוא גר ומה מצבו האישי והמישפחתי.

אפשרות פלילית אחרת: מישהו חדר למחשב כדי לשנות בו מידע שיגרום לו לקבל קיצבות שמנות מן המדינה ולהתעשר על חשבונה.

נתונים בכספת. מה שלא ידע המחבל-במחשב הוא שיגאל בן-שלום, מתכנת-מחשבים בן 39, נקט באמצעי זהירות בדיוק למיקרה כזה. כל קובצי הנתונים מועתקים ומאוסכנים אישית בידי בן-שלום בכספת באחד הבנקים. חוץ מזה, יש מערכת לתשלומים לשעת-החרום, המאוסכנת על סרטים מגנטיים שברשלום מסתיר במקום סודי. ועוד: יש הוראת-קבע לבנקים, שאם תשתק מערכת-המחשב מסיבה כלשהי, ישלמו הבנקים, לכל מי שקיבל קיצבות בחודש הקודם, מפרעה נכונה הקיצבה הקודמת.

הנהלת המוסד לביטוח לאומי בורקת עתה רכישת מערכות של זהיו עובדים באמצעות טכיות-אצבעות. מערכות אלה מזהות את העובד אחרי שהוא מניח את ידו על מכונה הקוראת את טכיות-אצבעותיו. רק אז יכול העובד לגשת אל מערכת-המחשב.

לגמור בקללה

הוא משגל אותי וכשהוא עומד לגמור הוא מקלל אותי קללות גסות ופוגעות ותוך כדי קללות גומר. לא מוזר? ככה הוא נורמאלי לחלוטין.

את מודה שהוא בדרך כלל נורמאלי, אז לא נורא אם הוא קצת עוזר לעצמו באוננות מילולית. זה בלתי-מוזיק, וכנראה שהוא מרגיש מספיק ביטחון כדי לעשות מבלי לדאוג שתברחי מחוסר-הבנה. אולי כראי שתשוחחי איתו על נושא

הקללות, שכן כל השאר מתפקד בסדר, או שבשביל חיי המין השופטים וההנאות המשותפות תותרי ותלמדי לחיות עם זה.

הפיך השתוי

אני אוהב את הטיפסה המרה, שותה הרבה, בעיקר בשעות שלאחר העבודה. לעיתים זה נופל טוב, ולפעמים אני מתנהג כמו שמוק, ואז אני נורא מצטער ומתכוון לכך מבל הלב, אבל נדמה לי שהגזמתי בזמן האחרון. היא פלחנית,

בעיקר במויטה, ולאחרונה אני משגל פחות, והכלי שלי פחות מחורד ואני נרדם באמצע הפעילות. אני מתוסכל, וכדי לא לחוש מושפל אני רב איתה.

התשובה ברורה לך ולנו. יש רק מוצא אחד: טיפול בגמילה. בהצלחה.

ולכם, יקירי-מלוטפיי, שיבוא המין ותבוא האהבה והם יתקפו את כולכם בניתים וכל שאר מיני אלימות ושלמו מחיקכם. ועד מימוש החזון אני והכל הולך במצבים שבילכם באותו המקום.

במדינה

דרכי-אדם

להתחיל מבראשית

כשיצא בנם של המוסיקאים

מהארץ, הוא היה נגן-סופר.

היום, אחרי שחזר, הוא צייר

הנוסעים היוצאים בנמלה-העופה של נייריורק חשבו לרגע שלפניהם חתולה-כית ג'ינג'י רגיל. רק במבט מקרוב הבחינו כמשהו מוזר. החתול היה גדול בהרבה מבני-מינו. כי מרמי ליד הוא צאצא של חתולי-ביצות פראיים מערבות מישיגן.

החתול שחמק מכלובו טייל לו בנחת בין המיזורות. אך ככל פעם שהתקרב אליו בעליו, הישראלי דויד בוסקוביץ', הוא זינק בציורות ונמלט. דויד וחברו, שליווה אותו למטוס, היועו הרבה עד שלכדו אותו והחזירוהו לכלוב, לחברתו של בן-מינו בר, אף הוא ג'ינג'י.

לא רק מימריהם של שני החתולים שונים מרגיל. מרחוק קשה להבחין בכך, אך עובדה שהיא שכל אחת מרגליהם יש יותר אצבעות מרגליו — לבר יש שש אצבעות ולמרמלייד שבע — הסימן המובהק של גיזעם.

אסתטיקה של התפוררות.

החתולים הם אחד מנושאי ציוריו של דויד, אך לא רק הם. מאז שחזר לארץ, לפני שנתיים, הוא השלים 15 ציורים חדשים, כולם בסגנון פיגוראטיבי.

מאוצות-הברית הוא הביא עימו — מלבד חתוליו — 25 מעבודותיו הטובות ביותר, בעיקר ציורים של נוף אורבאני: קירות שהטיח מתקלף מעליהם, מיתקני-אנסטלציה עתיקים ורקובים על גגות נייריורקיים, מדרגות-חירום אופייניות מברזל.

"עניין אותי מאוד תהליך ההתפוררות, מה שאני מכנה האסתטיקה של ההתפוררות. גם בנוף וגם בפנים, אצל האנשים." הוא מסביר.

הוא לא הצטרף לשום התגודות של אמנים פלאסטיים בארץ. וגם אינו מתכוון לעשות כך בעתיד. בכך הוא מצליח לשמור על סיגנונו האינדי-וידואלי. "אבל הפידבק שאני מקבל כאן מאנשים חשוב לי ומשפיע עליי, אפילו יותר משמשיע עליי הנוף של תל-אביב."

סיגנון אינדוידואלי, על-פי בוסקוביץ', הוא ציור בעיקבות ההתחשמות הפנימית, מהדימויו. לכן, אף שציוריו הם פיגוראטיביים, אין הוא נוקט למודלים.

מנורת-נפט השמלית.

מיד ידע דויד בן 32 כי הוא עתיד להיות צייר. בנעוריו ניגן בפסנתר, ו-אחר-כך היה איש הגיטרה-כס של להקת-הפופ מנורת-הנפט החשמלית.

את אהבתו למוסיקה ינק מבית הוריו. אביו המנוח, אלכסנדר אוריה בוסקוביץ', היה מלחין ידוע, חברו של מרטין בובר ואוהב תנועת ברית-שלום, וגם ממקימי בית-הספר תלמה לילן. יחד עם המלחין ערן פרטלם, אמו, מרים. היא עד היום מורה הנערצת על תלמידיה בפקולטה של אוניברסיטת תל-אביב.

אחרי שסיים את שירותו הצבאי בלהקת-פיקוד-דרום, יצא דויד ללמוד ציור בארצות-הברית, באקדמי אוף פיין ארטס של פנסילבניה, ופילר סופיה של האמנות באוניברסיטה שם. בתשע שנותיו באמריקה זכה בארבעה פרסים, ביניהם הפרס היקרתי של מושל פנסילבניה, והציג מאז ששנותיו בכל רחבי היבשת. בתשע שנותיו טרם מוכר מעבודותיו. מבחינה זאת הוא מרגיש כאילו עליו להתחיל את הקריירה מבראשית. השבוע, כאשר תיפתח תערוכתו בגלריה שרה קאסון בתל-אביב, הוא מקווה לצאת מלאמנותיו גם בקריית-האמנות הישראלית.